

14/6 Prædiken til 1. søndag efter Trinitatis 2020. Lukas 12,13-21

v/sognepræst Lili Susanne Kreiler Holm Andersen

Hvor er det dejligt, at vi kan samles hér til friluftsgudstjeneste.

Længe var vi usikre på, om vi måtte samles. Men det må vi! Oven i købet flere end 50, hvis det var dét, vi ville blive. Når bare vi fortrinsvis sidder ned! Det gør vi også – det meste af tiden. Og når vi efter gudstjenesten skal op og forsyne os med mad og drikke, må vi for alvor gøre brug af dén køkultur, vi har øvet os i de sidste mange måneder, i butikkerne.

Én ting er vi dog som altid underlagt ved en friluftsgudstjeneste: vejret! Og der må vi vist sige, at vi – igen i år – er velsignet med et vidunderligt vejr. I dag er vejret smukt og enkelt. Solen skinner. I går oplevede vi ovre hos os lyn og torden. Også ét af de dér lyn og ét af de dér tordenbrag, der kom kun en smule forskudt. Næsten samtidig.

Det er vel de færreste, der i vore dag skal frygte lynnedslag som direkte livstruende, selvom der naturligvis er gode, fornuftige råd at følge om ikke at stille sig på en strand eller en bar mark. Alligevel er alting ikke, som det plejer at være, når et tordenvejr er lige op over, og man forstår de gamle under stråtag, der stod op og lavede tordenkaffe. Det forekommer at være en fornuftig ting at gøre. At sætte travlheden lidt på standby, indtil det værste er drevet over. Som vi også gør med dén der unævnelige virus. Travlheden på standby. For nogle en katastrofe, hvis der betyder ingen indtjening. For andre en velkommen sabbat – det ligger uden for vores kontrol. Og netop derfor finder vi ud af at få kontrol over vores egen rastløse arbejdsafhængighed. Og vores egne ideer om evig vækst.

”Din tåbe”! Sagde Gud til ham, der pugede sammen til sig selv. ”I nat kræves dit liv af dig, og var der mon ikke noget andet end at puge skatte sammen, der kunne have dit fokus”?

Nå, jo. At samle sig skatte i himlen. At samle sig en skat af tro og god vilje, næstekærlighed og hjælpsomhed. Jesus kalder det at ”være rig hos Gud”. I overført betydning har man lagt sin ”formue” af tro, håb og kærlighed hos Gud. Det kan man roligt gøre, for denne formue kommer jo oprindeligt fra – Gud. Det er Ham, der har lagt troen i vore hjerter, det er Ham, der peger på håbet om evig salighed – og det er Gud, der er ophav til alverdens kærlighed. Derfor giver man blot tilbage til Skaberen, med dét lidt man nu har at give, når man lever i næstekærlighed. I tro, håb og kærlighed.

Hvorfor kalder Gud egentlig den rige bonde for en tåbe?

Det er ikke, fordi han er en dygtig landmand og gerne vil dyrke en god høst. Nej, han er en tåbe, fordi han tror, at han ved at have succes og være rig har styr på Guds planer og Gud selv. ”Mig? Ja, men jeg er jo ligeværdig med Gud”. Men det er der ingen, der er. Dén tid, vi lever i nu, med en sygdom vi endnu ikke kan vaccinere imod, den viser det tydeligt. Vi klarer os ikke ved kun at være rige på penge. Vi skal være rige hos Gud.

I den gammeltestamentlige salme 119 siger mennesket til Gud:

”Du giver mig hjerte at ånde frit”. Sådan lyder det i en ældre oversættelse.

Du giver mit hjerte at ånde frit. Bedre kan det vel ikke siges – at forholdet til Gud og bindingen til Gud er frihed.

”Ad den vej, du befaler, vil jeg løbe,

Thi du giver mit hjerte at ånde frit”.

Aha – ikke bare gå ad Herrens veje, men ligefrem løbe! For nogle af os er det vist godt, det ikke betyder, at vi skal træne til maraton, som jo i øvrigt er et billede, Paulus bruger. Jeg kom til at tænke på denne gamle 1931 oversættelse: "Du giver mit hjerte at ånde frit". Det var titlen på et af vores foredrag i Orte Sognehus, nemlig i januar, hvor provst Peter Lind fortalte om sin far, afdøde biskop Vincent Lind, som sad i koncentrationslejr under 2. verdenskrig. Selv da – i så ultimativ en situation – kunne Vincent Lind altså leve i sin tro, måske endda leve af sin tro – og ånde frit.

Spærret inde bag pigtråd og høje mure. Nå – så kom vi så vidt omkring – og landede her i den gamle købmandshave i Orte. Nu haven ved Orte Sognehus.

Hvor er det dejlig at holde gudstjeneste sammen igen

Både i kirken – og her under Guds åbne himmel.

Amen.

Salmer og sange:

Salmebogen 15: [Op, al den ting](#)

Salmebogen 725: [Det dufter lysegrønt af græs](#)

Højskolesangbogen 310: [Nu lyser løv i lunde](#)

Salmebogen 522: [Nåden er din dagligdag](#)

Højskolesangbogen 323: [Se dig ud en sommerdag](#)

Højskolesangbogen 314: [Danmark, nu blunder den lyse nat](#)